

Тѣ тръгнѣхъ и слѣдѣ малко се изгубихъ изъ пѣтя, който криволеше изъ скалитѣ на планината. Мѣчно се вървѣше изъ стрѣмния пѣть. Малкитѣ пѣтници едвамъ, едвамъ прѣстѣпвахъ. Пѣтя криволеше много и тѣ тръгнѣхъ изъ пѣтекиѣ, които го прѣсичахъ, за да се искачатъ по-скоро на върха; туй ги много умори и Георги запѣхтѣнѣ продума:

— Чувай Свѣтославе, нека си починемъ малко, че много се уморихъ; та пѣкъ и умирамъ отъ жажда. Нѣма ли на близо вода? —

— Ще си починемъ, ще си починемъ, нека отидемъ ей таме, при онзи голѣмия камѣкъ; тамъ видишь ли, има и сѣнка, ще си отпочинемъ по-добрѣ.

Георги, безъ да отговори на другаря си, съ очи обѣрнѣти къмъ камѣкътъ, прѣстѣпаше напрѣдъ. Свѣтославъ съ бѣрзи крачки стигнѣ на показаното отъ него мѣсто, когато другаря му съ сетня сила, току що дойде и се трѣшнѣ на земята. Той не продума: лицевъ му зачервено, ставаше все по блѣдно и блѣдно; дѣлаше му се усили; изобиленъ потъ облѣ лицето му и, прѣмрѣлъ лежеше на земята. „Жедно ми е“, продума той, и една тежка въздишка излѣзе отъ гърдитѣ му. Свѣтославъ уплашенъ и надвѣсенъ надъ другаря си незнаеше какво да прави.

Изведнѣжъ той се затече на горѣ, прѣминѣ единъ високъ върхъ и долу съгледа работници, които поправяхъ пѣтя.

— Чичо, нѣмате ли малко вода да ми дадете? — Моя другаръ му прѣпадна за вода моля ви се, не ме връщайте

— Ей тамъ, гдѣ е стомната, момче, го прѣкжени единъ работникъ, вземи и му занесъ.

— Днесъ е много горѣщо, защо ли тѣзи момчета сѣ тръгнѣли по този пѣкъ, промѣлви работника — като гледаше Свѣтослава.

Работницѣтъ продължавахъ работата си, а Свѣтославъ тичешкомъ отиде при Георги, турнѣ малко вода въ